

Forslag til lov om ændring af lov om Danmarks tiltrædelse af De Europæiske Fællesskaber og Den Europæiske Union).

Derfor er der behov for en af regeringen uafhængig ekspert-undersøgelse af forholdet mellem grundloven og Nicetraktaten og af spørgsmålet om, hvorvidt Nicetraktaten på et eller flere punkter indebærer et brud på forudsætningerne for det danske EU-medlemskab, dvs. et brud på de forudsætninger, som godkendelsen af traktaterne ved folkeafstemningerne i 1998, 1993, 1986 og 1972 hviler på.

Blandt disse forudsætninger for den danske befolknings godkendelse af traktaterne er de fire danske undtagelser, vetoretten samt Danmarks ret til at udpege en EU-kommissær. Nicetraktaten berører næppe direkte de fire undtagelser, men underminerer til gengæld de to andre forudsætninger.

Hertil kommer, at flere konkrete bestemmelser i Nicetraktaten rejser spørgsmålet om suverænitetsoverdragelse – og at regeringens redegørelse ikke går tilstrækkeligt i dybden på disse områder til at give svaret på spørgsmålet.

Sammenfattende mener jeg, at Nicetraktaten dels bryder med væsentlige forudsætninger for det danske EU-medlemskab og dels indeholder nye beslutningsmetoder (herunder det såkaldte tættere samarbejde) som af et flertal i EU's ministerråd kan bruges til at flytte grænserne for traktatens anvendelsesområde, altså reelt gennemføre traktatændringer uden at følge den foreskrevne fremgangsmåde med afholdelse af regeringskonference og ratifikation i hvert enkelt land.

Alt i alt er det min opfattelse, at regeringens konklusion er forkert.

Jeg har ikke på nuværende tidspunkt haft tid til at undersøge alle krinkelkroge og alle bestemmelser i Nicetraktaten. Derfor kan der være flere mangler i regeringens Redegørelse end dem, jeg i denne omgang kan pege på. Jeg har set på følgende problemer:

1. Vetoretten – som er forudsætningen for det danske EU-medlemskab – undermineres af Nicetraktaten og vil helt forsvinde, når udvidelsen af EU er gennemført.
2. Danmarks ret til at udpege en EU-kommissær er en forudsætning for tiltrædelsen af Amsterdamtraktaten.

3. Øgede beføjelser for EU-kommissionen i WTO medfører, at et flertal af medlemslandene kan flytte traktatens grænser – og altså udvide traktatens anvendelsesområde.
4. De nye regler om tættere unionssamarbejde indebærer i realiteten en metode til at gennemføre traktatændringer – eller i hvert fald udvidende fortolkninger af traktatens anvendelsesområde – uden ratifikation i medlemslandene.
5. Nye regler om en statut for såkaldte europæiske partier giver EU mulighed for at diskriminere mod danske partier.

Ad 1.

Vetoretten som forudsætning for Danmarks EU-medlemskab

Danmarks tiltrædelse af EF-traktaten i 1972 skete under den klare forudsætning, at Danmark har vetoret i EU's ministerråd og kan blokere beslutninger, som truer vitale danske interesser.

Folketinget bekræftede i fuldstændig klar og ufortolkelig form i 1986 »i forbindelse med med ratifikationen af EF-pakken at præcisere, at vetoretten i henhold til Luxembourgforliget er en forudsætning for danske medlemskab, som det har været tilfældet siden Danmarks indtræden i EF 1. januar 1973.« (Tillægsbetænkningen til lovforslag nr. 200 om Danmarks tiltrædelse af EF-pakken, Folketingets forhandlinger B.sp.1791, 1985-86).

Der har ikke siden fra nogen dansk regerings side været rejst nogen tvivl om, at dette fortsat er gældende.

Vetoretten er således en forudsætning for gyldigheden af den suverænitetsoverdragelse, som har fundet sted ved tiltrædelse af traktaterne om EF og EU. Eller sagt på en anden måde:

Den danske befolkning har godkendt dansk tiltrædelse af traktaterne på den bestemte forudsætning, at vi har vetoretten – og derfor kan vetoretten ikke fjernes uden at befolkningen spørges. Statsministeren har ved flere lejligheder fastslået, at de fire danske undtagelser tilhører befolkningen og kun kan ophæves af befolkningen. Det samme gælder helt indlysende om vetoretten. Vetoretten er såvel en juridisk som en politisk gyldighedsbetingelse.